

gang til at søge Hjælp efter Fattiglovens § 63, men hvordan skal man stille sig, naar man faar to forskellige Grænser? Saa har man ingen Bestemmelse; saa bliver der et nyt stort Hul i Lovgivningen for dem, der efter denne Bestemmelse gaar ud. Det har jeg ikke selv været opmærksom paa, og den højtærede Indenrigsminister og Indenrigsministeriet maa heller ikke have været opmærksomme paa, at man ikke kan gennemføre § 1 uden at undersøge, hvilke Ændringer man saa maa gennemføre i Fattiglovens § 63.

I øvrigt vil jeg i hele denne Forbindelse gerne gøre opmærksom paa det — ja, det lyder maaske underligt at sige det — pudsige Moment, at netop de, som Aandssvagevæsenet er mest ivrigt efter at faa unddraget Invalididenten, vil være nogenlunde sikre paa at faa den efter det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremlagt. De, som Aandssvagevæsenet er mest bange for — det var ogsaa den ærede foregaaende Ordfører inde paa —, er netop de arbejdsføre, yngre aandsvage specielt, og ikke mindst Kvinderne, som de paarørende formodes at have Interesse i at holde ude fra Anstalterne, netop naar de faar Invalididenten. Disse aandsvage, som har nogen Erhvervsevne, ofte ikke saa lidt for øvrigt, vil vanskeligt kunne undgaa at blive optaget efter disse Regler, og de vil altsaa rimeligvis ret hurtigt havne i Invalididenten, hvis deres Erhvervsevne af Retten skønnes at være under $\frac{1}{3}$, og der skal ikke ret meget til, før de kommer under denne Grænse.

Jeg kan derfor ikke og vi fra vor Side kan i det hele ikke med vor bedste Evne se, at Ændringerne efter § 1 er hverken paakrævede, heldige, svarende til Formaalet eller økonomisk rimelige. Det forekommer os, at den Kritik, som med Rette er rejst mod den nuværende Ordning, netop imødegaas og imødegaas tilstrækkeligt ved de forskellige Regler, der er opstillet i Lovforslagets §§ 2—4, Regler, der dels gaar ud paa at hindre urimelige Dispositioner over Renten, dels tilsigter en nøje Samvirken mellem Invalidfondens Administration paa den ene Side og Aandssvage- og Sindssygevæsenet m. fl. paa den anden Side, dels endelig tilsigter at forhindre en Dobbeltforsørgelse for derved

at spare det offentlige for forskellige Udgifter. Det er netop Regler, der skulde overflødiggøre den besværlige administrative Ordning, som den højtærede Indenrigsminister nu foreslaar. Disse Regler i §§ 2—4 svarer, som ogsaa fremhævet af Ministeren selv, i det væsentlige til de Forslag, jeg i sin Tid udarbejdede i denne Pjece. Jeg takker naturligvis den højtærede Indenrigsminister, fordi han har ment at kunne acceptere disse Forslag i Hovedsagen, men jeg tror, vi skulde være blevet staaende i alt væsentlig derved. Jeg tror, det vilde have givet en paa en Gang billig og dog betryggende Ordning, og jeg tror, at denne Ordning vilde være tilstrækkelig til i Praxis at afværge den Kritik fra Aandssvagevæsenets og Sparekommissionens Side, som er berettiget, og de Betæneligheder, der overhovedet kan afhjælpes.

Derfor vil Socialdemokratiet kunne tiltræde §§ 2—4, om end der er et Par enkelte Punkter, som jeg forbeholder mig nærmere at diskutere i Udvalget og derfor blot lige skal antyde her. Det ene er det Spørgsmaal, om man skal gaa saa vidt, som § 2, 1ste Stykke, gaar — i Lovforslaget, ikke i det Forslag, jeg havde udarbejdet —, saa at det bliver Fonden, der, eventuelt sammen med Kommunalbestyrelsen, ligefrem bestemmer, om Rentenyderen skal have Dispositionsretten. Det er maaske en ret kraftig Umyndiggørelse, men det kan vi forhandle videre om i Udvalget. Det samme gælder Spørgsmaalet om, i hvilket Forhold man skal sætte Statens Andel efter § 4 i Invalididenten til Kommunens Andel. Den nærmere Udformning paa disse to Punkter skal jeg ikke fordybe mig i, men Hovedreglerne i §§ 2—4 kan vi altsaa tiltræde, om end jeg samtidig beklager, at den højtærede Indenrigsminister ikke har fundet Tiden belejlig, hvad jeg i øvrigt kan forstaa, til en Ændring af Fattiglovens § 61, en Ændring, som egentlig burde følge Forslag som disse, hvis man vil undgaa, at Invalididentenydere bliver daarligere stillet end Personer, der ikke en Gang har sikret sig i en Sygekasse. Det har jeg ogsaa nærmere udviklet i denne Pjece, i hvilken der gøres Rede for de Inkonsekvenser, der kan fremkomme her.

Jeg forudsætter, at den højtærede Indenrigsminister saavel som de ærede